

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΝΑΔΙΡ

Ο σείχης Μουράτ σέλλωνε ο ίδιος το ώρατο αραβικό άλογο του. Τού χάιδευε τα μαύρα καπούλια και έκείνο χρεμιέιζε από άνυ πομονησία και χαρά. Ο Μουράτ άρχισε να του μιλή :

— Περήφανέ μου Ναδίρ, πάμε στον πόλεμο. Θα χτυπήσουμε τον Εύρωπατο που ήρθε να μολύνη το άγιο χώμα της πατρίδος μας. Θα λυτρώσουμε τον άγαπημένο τόπο από τους άπιστους που θέλουν να μάς τον πάρουν. Θα πλήνεις τα πόδια σου στο αίμα τους. Τα κορμιά τους θα στρωθούν για να πατήεις επάνω. Τι όμορφος πού είναι, Ναδίρ. Πέ μου, θυμάσαι την ώραία Φατιμέ με το γιοιότα στήθος ; Άξιώθηκες να την κρατήεις στην πλάτη σου. Το κατάσπρω κορμί της κάθησε στη ράχι σου. Το χέρι της σου χάιδευε τη χαιτή. Τα κοραλένια γελά της σου φιλούσαν το μέτωπο. Τι τιμή για σένα Ναδίρ. Πάλι θα την ίδης και πάλι θα σε χαιδέψη. Άστερα από τον πόλεμο. Και ο άφέντης σου θα σε ζηλεύη όταν τ' άφρόπλαστά της χέρια θα σου άγκαλιάζουν το κεφάλι, και το πρόσωπό σου θαγγίξη στα στήθια της. Θα σου άγοράσω λουριά κεντημένα με μετάξι και χρυσάφι. Η Φατιμέ θα σε καρβαλήση και θα χλιμντρήεις από χαρά σαν αίσθανθής στη ράχι σου το άπαλό της κορμί.

Αυτά λέγοντας ο σείχης σέλλωνε τ' άλογο του, πήδησε πάνω και έφυγε σαν άστραπή. Όταν εύρέθη επί κεφαλής των άνδρων του, ξεκίνησαν για τον έχθρό.

Στη μάχη ο Μουράτ έτρεχε παντού όπου ο κίνδυνος τον καλούσε. Ο Ναδίρ πήγαινε σείοντας τη χαιτή του. Έξαφνα τον βήκε ένα βόλι και έπεσε. Ο άφέντης του πήδησε κατά γής και τον ανασήκωσε. Τράβηξε το δύστηγο άλογο στον ίσκιω και εκεί σταμάτησε να έξετα η την πληγή του... Κ' όταν είδε ότι εινε θανατηφόρος, ο Μουράτ άγκάλιασε το πιστό ζώο και του έλε :

— Ναδίρ, πληώθηκες βαρειά, ποτέ πιά δεν θα ξανοιθής την

ώραία Φατιμέ. Σ' εύχαριστώ, Ναδίρ, για την καλή σου ύπηρεσία. Συγχώρησε με αν σου καινο κακό. Μά πρέπει, άλλοιμονο, να σ' απαλλάξω από χειρότερα βάσανα. Τέλος σου όρκίζομαι, μάρτυς μου ο Άλλάχ, πως δεν θα σ' άφισω άνεκδικητή.

Σ' αυτά τα λόγια, ο σείχης τραβήχτηκε πίσω όλίγα βήματα, σήκωσε το όπλο, σημάδεψε το άλογο στην καρδιά και το άφησε στον τόπο. Βιάστηκε να φύγη άπ' εκεί.

Η μάχη εξακολουθούσε. Ο Μουράτ πήρε πάλι τη θέσι του άνάμεσα στους πολεμιστές. Πολλοί άπ' αυτούς ζήτησαν να ού παραχωρήσουν το άλογο τους. Αυτός δεν έδεχθη. Πολεμούσε πεζός, περιμένοντας τη στιγμή να εκδικηθη.

Κατώρθωσε να έμπη στής τάξεις των έχθρων και να πλησιάση στον άρχηγό των Εύρωπαίων. Ξέμνησε στον έφιππο στρατηγό και πήδησε πίσω του, στη σέλλα τ' άλόγου του. Έκείνος προσπαθούσε ν' απαλλαγη μα ο Μουράτ με το ένα του χέρι του έζωσε το κορμί και του παρέλυσε ταις κινήσεις, ενώ με το άλλο τράβηξε το μυχαϊρί του και το βόθισε στο στήθος του άλόγου. Το ζώο άφηνιασε και άρχισε να τρέχη. Ο σείχης με τη μοναδική εύκνησία του, το ώδήγησε στο μέρος όπου εύρισκετο το λείψανο του Ναδίρ. Έκει, πήδησε κατά γής, έπιασε το άλογο από το χαλινάρι και το γονάτισε. Άστερα έπιασε τον Εύρωπατο άρχηγό, έβγαλε από τη τζέπη του ένα σχοινί και τον έδεσε σ' ένα δένδρο.

Τότε σήκωσε στο άλογο και τρεις φορές το χτύπησε στην καρδιά. Το αίμα έτρεξε ποτάμι. Το φτωχό ζώο άπόμεινε νεκρό.

Ο Μουράτ σήκωσε τα μάτια στον ουρανό και έλε :

— Μάρτυς μου ο Προφήτης, ότι κρατήσα τον όρκο μου. Άστερα γυρίζοντας στον Εύρωπατο τον έλυσε και του έλε :

— Οι δουλοί σου σκότισαν το άτι μου, το Ναδίρ μου. Τόν εκδικήθηκα σκοτώνοντας τ' καληάλογό σου. Το δικό σου άλογο δεν έξιζε όσο το δικό μου, μα δεν έχει να κίμη, αυτό μάς ικανοποίησε και μένα και τον Ναδίρ. Μπορείς τώρα άρροβα να φύγης. Δεν θα σε

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Η ΑΠΟΨΙΛΩΣΙΣ

Μία από τας έξωραϊστικάς άσχολλίας των κυριών και δεσποινίδων την εποχήν αυτήν είναι και η άποψιλωσις, η άφαίρεισις δηλαδή των τριχών από τον τράχηλον, εκείνων που κόβουν τα μαλλιά πόλκα, τους βραχιόνιας και το πρόσωπον. Η έργασια όμως αυτή ά παιτεί λεπτιότητα και προσυλάξεις διότι εινε πολύ επικίνδυνος. Γ' αυτό θα σας συμβουλεύωμεν ν' αναθέτετε το δύσκολον έργο της άποψιλώσεως εις ειδικούς, οι όποιοι θα σας άπήλασαν των τριχών που σας άσχημαίζουν το πρόσωπον ή τα μελη και άκινδύνως και χωρίς πόνον.

Εάν όλως υπεικούσαι εις τας άπαιτήσεις της φιλαρσεκείας ύμών, επιχειρήσητε αι ίδιαι το λεπτόν τουτο έργο. προήητε ως εξής :

1) Εκθέσατε εις τας έξατρισεις διαλύσεως ή γραμμαριών βάμματος σμύρνης και 50 γραμμαριών Κολωνίας, το μέρος του προσώπου το όποιον πρόκειται ν' άποψιλώσητε.

2) Θερίνατε έλαφρά μίαν ράβδον κηρού άγνού και εφαρμόσατέ την κατ' ευθείαν επί της προς μαθισιν έπιτρα είας, ήν εξεθεσατε εις τας έξατρισεις.

3) Άποσύρατε δυνατά την ράβδον του κηρού, ήτις άποσπεί και συναποκομίζει τας τριχας χωρίς να σας προσενήση πώσος πόνον. Μη παραμελείτε ούδεν άντισηπτικόν μέτρον κατά την έργασίαν αυτήν, και προσέχετε να μη προκαλέσετε φλεγμονήν.

Η γρήσις της σιδηρώς λοβίδος προς άφαίρεισιν των τριχών εινε πολύ επικίνδυνος, πονεί και δύναται να προκαλέση φλόγωσιν του άποψιλωθέντος μέρους.

Το όξυενέ ή όξυνοούχον ύδωρ χρησιμοποιείται συχνότατα εις την άποψιλωσιν. Πρώ πάντων διότι παρουσιάζει το πλεονέκτημα ότι ξεβάφει τας καστανάς τριχας και κατ' άκολουθίαν της ρασιτή όλιγώτερον καταφανείας,

Η περ φημος άποψιλωτική σκευασία των Τούρκων, η γνωστή υπό το όνομα «Ρούσμα» ή πολυμένη και υπό των φαρμακειών ως σπесиαιτέ καλλυντικόν, άποτελείται εκ των εξής συστατικών :

- Άσβεστος μη έβρεσμένη (τίτανος) . . . . . 40 γραμμάρ.
- Θειούχον άρσενικόν 5
- 1α κοπανίζετε και τα διαλύετε εις :
- Άσπραδιά άσγών . . . . . 50 γραμμάρ.
- Σόδιον καυστικόν 200

Οι Τούρκοι δοκιμάζουν κατόπιν τουτου το μίγμα των, το όποιον και άρωματίζουν καταλλήλως,βυθίζοντας εντός αυτού ένα φτερό. Άν καθ' άμέσως, θα έψη πως ή σκευασία εινε επιτυχημένη..

Πρός Θεού ! Όμως κυρία, και δεσποινίδες, μη χρησιμοποιείτε ποτέ την σκευασίαν αυτήν. Καταστρέφει την επιδερμίδα, την καιει, την φλογίζει, την ξηραίνει, την σκάει !..

Επίσης άνωφελές εινε και το ξύρισμα, διότι αι τριχες βγαίνουν ταχέως και μάλλιστα χονδρότερες και δυναμωμένες. Εινε προτιμότερον να της κόπτετε με το ψαλίδι.

Καλύτερος τρέπος λοιπόν και έντελός ακίνδυνος, ειναι ο ύποδεικνυόμεος εις την άρχην του παρόντος, δια των έξατρισεων και της ράβδου του κηρού. Δοκιμάσατέ τον, ύπομονετικά όμως ..

O ΔΟΚΤΩΡ X.

πειράξω όσο που να γυρίσης στους δικούς σου. Μά τότε θάρθω να κυνηγήσω και να σκορπίσω τους στρατιωτές σου, και εσένα θα σου ξεροζώσω την καρδιά, να τη δώσω στους στρατιωτές μου για να τη ρίξουνε στους χοίρους.

Άστερα ο σείχης του έγενεπε περιφρονητικά να φύγη, και γυρί ζοντάς του την πλάτη τράβηξε κι' αυτός το δρόμο του. Άλλά μόλις έπροχώρηε λίγα βήματα, ησθάνθη ένα σιλέτο να βυθίζεται άνάμεσα στις πλάτες του. Κυλιήθηκε κατά γής κολυμπώντας στο αίμα του

Ο Εύρωπατος τον σήκωσε χαμογελώντας. Ο σείχης άνασκήωθηκε με πόνο, και τον έφτυσε στο πρόσωπο.

Ο άλλος κτερίνισε, σήκωσε το πόδι και με τη φτέρνα κοπάνισε το πρόσωπο του σείχη που ψυχοραγούσε.

Frédéric de Spengler